

**MAGI &
MAGIKERE**

C.W. Leadbeater

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

MAGI & MAGIKERE

C.W. Leadbeater

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Magi & Magikere

Af C. W. Leadbeater
Fra *Some Glimpses of Occultism*

(Oversættelse Thora Lund Mollerup & Erik Ansvang)

Hvis man slår op i et leksikon, kan man se, at ordet "magi" som regel defineres som "brugen af overnaturlige metoder til at skabe fænomener". Åndsvidenskaben er ikke enig i denne definition, fordi udgangspunktet er, at *intet* er overnaturligt, og at uanset hvor exceptionelt og anderledes et fænomen umiddelbart ser ud til at være, er det *altid* i overensstemmelse med naturens love.

Til gengæld er det en kendsgerning, at mennesket endnu kun har kendskab til få af naturens mange lovmæssigheder, og at der derfor eksisterer meget, som ikke kan forklares. Uanset om man anvender sandsynlighedsberegninger eller direkte iagttagelse, er udgangspunktet, at lovene er uforanderlige, og når noget er uforklarligt for mennesket, skyldes det uundgåeligt menneskets uvidenhed om naturens love og ikke, at naturlovene er overtrådt, unaturlige eller overnaturlige. Menneskets viden er endnu så begrænset på så mange områder, at det ikke bør overraske, at forskerne af og til kommer i kontakt med naturfænomener, som de ikke forstår.

Mennesket kender kun en meget lille del af den verden, det lever i. Faktisk er kun den laveste fysiske del kendt, og kendskabet til selv denne lille del er meget begrænset og i høj grad overfladisk. Men gennemsnitsmennesket er ikke bevidst om sin egen uvidenhed, og det bliver derfor chokeret og overrasket over enhver begivenhed, der overskrider *erfaringens* grænser – *ikke naturens grænser*.

Når man taler om magi, giver langt de fleste mennesker udtryk for nøjagtig den samme tvivl som forskerne. De afviser, at magi overhovedet eksisterer. Der findes altid mennesker, som benægter eksistensen af noget, der overgår deres egen forstand og deres egne erfaringer. Når de ikke selv har erfaret fænomenerne, konkluderer de, at alle, der har erfaret dem, enten er naive eller fupmagere – eller enten løgnagtige eller fantaster.

I et forsøg på at forbedre leksikonets definition kan magi beskrives som *"anvendelsen af endnu ukendte naturkræfter til skabelse af synlige virkninger"*. I mange tilfælde er der tale om, at disse naturkræfter kontrolleres ved hjælp af menneskets vilje. Igen vil der være mennesker, som benægter, at naturens kræfter kan styres direkte af menneskets vilje, og igen er det simpelthen et spørgsmål om, hvor stor eller lille indsigt dette menneske er i besiddelse af. Det uerfarne, uintelligente og arrogante menneske vil ofte benægte alting. Det mere erfarne, intelligente og uddannede menneske har lært at være mere forsigtig. I stedet for nytteløse påstande, vil dette menneske kræve en undersøgelse. Hvis man kan blive enig om den sidstnævnte holdning, der kræver fysiske beviser for de endnu ukendte kræfters eksistens, vil en nærmere undersøgelse hurtigt vise, at der findes subtile overgange mellem de fysiske og de ikke-fysiske fænomener, som naturvidenskaben og åndsvidenskaben nemt kan blive enige om, fordi fænomenerne er identiske.

Hvis man kan acceptere denne definition af magi, dukker næste spørgsmål op: *Hvad menes der med hvid og sort magi?* I denne sammenhæng er de simpelthen ensbetydende med godt og ondt. De ukendte naturkræfter er hverken gode eller onde i sig selv. De kan sammenlignes med kendte kræfter, der stammer fra elektricitet, damp og dynamit. Elektricitet, damp og dynamit repræsenterer godt og ondt afhængig af den moralske holdning hos det menneske, der benytter dem. På samme måde som dynamit med fordel kan anvendes til at sprænge klipper væk

for at bygge en kanal, der fører ind til en sikker havn, kan dynamit også anvendes af ondsindede mennesker til at myrde andre mennesker, der betragtes som fjender. På tilsvarende måde kan de ukendte magiske kræfter anvendes af onde mennesker til egoistiske formål eller af gode mennesker til hjælp og beskyttelse.

Ukendte kræfter i naturen

Det er nu hensigten at beskrive nogle af disse ukendte kræfter. Først og fremmest er der *nerveæteren* og strømmen af *prana* (vital energi) langs denne nerveæter. Begge energiformer kan underlægges menneskets vilje, og derfor kan man sige, at hypnose er en form for magi, for det er disse usynlige kræfter, der manipuleres af hypnotisørens vilje, og dermed skabes der synlige virkninger. Patientens eller forsøgspersonens tilstand kan i høj grad påvirkes. Det er ikke alene muligt at udløse forskellige former for illusioner, men lemmer kan også gøres stive og ufølsomme over for smerte, og et menneske kan bringes i dyb trance. Det er årsagen til, at man kan betragte disse to kræfter – nerveæter og prana – som magiske kræfter.

Prana-udstråling fra en healers hånd.

En anden stor kraft, der sandsynligvis anvendes oftere end de andre, er *elementalessensen*. Det er imidlertid ikke muligt at forlade emnet for at give en detaljeret beskrivelse af, hvad elementalessens er, for det vil kræve et helt foredrag. Her er det kun muligt at give en skitse og i øvrigt henvise til den esoteriske litteratur. Når man taler om reinkarnation og om menneskets forskellige legemer, beskriver åndsvidenskaben, hvordan sjælen under nedstigningen til den nye fødsel tiltrækker stof fra de forskellige planer. Ved hjælp af dette stof er sjælen i stand til at forme de legemer, der muliggør livet på hvert eksistensplan. Det er vigtigt at forstå, at planets stof – både det, som sjælen tiltrækker til eget brug og det enorme omgivende hav af stof uden for sjælen – *ikke* er dødt stof. Stoffet er levende og med instinktiv bevidsthed. Dette liv er dybest set guddommeligt, for der findes intet liv, som ikke er guddommeligt, men det befinder sig på et langt tidligere stadie af evolutionen end det liv, der manifesterer sig via menneskeriget, dyreriget og planteriget. Udgangspunktet er derfor, at alt dette stof er ladet med en form for levende essens, og studiet af åndsvidenskab gør det muligt at skelne mellem de mange typer af denne mystiske levende essens og at erfare, at disse forskellige typer kan anvendes til forskellige magiske formål. Disse uhyre fine og plastiske astrale og mentale stofformer er meget følsomme over for den menneskelige vilje, og derfor er de i høj grad til disposition for enhver, der lærer at anvende dem.

Nogle gange kan man læse om "elementaler" i esoterisk litteratur. Sædvanligvis henviser ordet alene til en *midlertidig skabelse*, der er opbygget af denne levende essens ved hjælp af menneskets vilje. Disse enheder er midlertidige, og de er ikke egentlige væsener under udvikling. Den guddommelige essens, som enhederne

er skabt af, har sin egen udvikling *som essens*, men enheden, der midlertidigt er opbygget af essensen, har ingen evolution som selvstændig enhed, og den har ikke tilstrækkelig kraft til at reinkarnere. Elementalen kan snarere beskrives som et væsen, der for en tid består af liv og legeme, for stoffet og dets levende essens udgør et redskab, der er belivet af en *tankeform*. Elementalen fungerer som en separat enhed, og hvor længe den er i stand til at fungere selvstændigt, afhænger af den tankekraft, der er lagt i skabelse af tankeformen, for tankekraften er dens besjælende princip, og det er alene den, der opretholder formen.

Et eksempel på en tankeform (fra Thought-Forms).

Så snart tankeformens kraft toner ud, vil elementalens form, der består af astralt eller mentalt stof, (der er belivet af elementalessensen), gå i opløsning, og både essensen og stoffet vil vende tilbage til det omgivende reservoir, som det blev hentet fra. Mens de eksisterer, er disse tankeformer imidlertid særdeles faktuelle og kraftfulde, og den viljestærke tænker er i stand til at bruge dem i det magiske arbejde. Elementaler er en af de mest almindelige og samtidig en af de mest effektive kræfter i de magiske processer. Hvis man ønsker yderligere oplysninger om dette vigtige emne, anbefales det at læse *Thought-Forms* (Tankeformer) af Annie Besant og C.W. Leadbeater. Det anbefales at studere denne bog grundigt, fordi farveillustrationerne hjælper til en klarere forståelse af den måde, kræfterne arbejder på.

Naturånder

Herefter skal opmærksomheden rettes mod en anden type, der er ofte indgået i magiske processer. Denne gang er der tale om virkelige skabninger, der er under udvikling, og ikke blot midlertidige skabelser. Der er tale om et helt rige af levende eksistenser, som ikke tilhører den menneskelige evolutionslinje, men løber parallelt med den, og som benytter den samme verden som mennesket. Denne evolution rummer alle niveauer af intelligenser, lige fra enheder, der svarer til dyreriget, til andre, der er på niveau med og endda i høj grad over menneskets højeste intellektuelle formåen. Denne udviklingslinje når sædvanligvis ikke helt ned til det fysiske plan, og medlemmerne af dette naturrige ifører sig aldrig lige så tætte fysiske

legemer som mennesket. De fleste af de eksistenser, mennesket har kontakt med, er kun i besiddelse af astrale legemer, selvom mange bevæger sig helt ned til den æteriske del af det fysiske plan, hvor de iklæder sig æterisk stof, og det bringer dem meget tæt på grænsen af den menneskelige synsevne. Der er store skarer af disse væsener, og der findes en næsten uendelig række af forskellige typer, kategorier og grupper blandt dem.

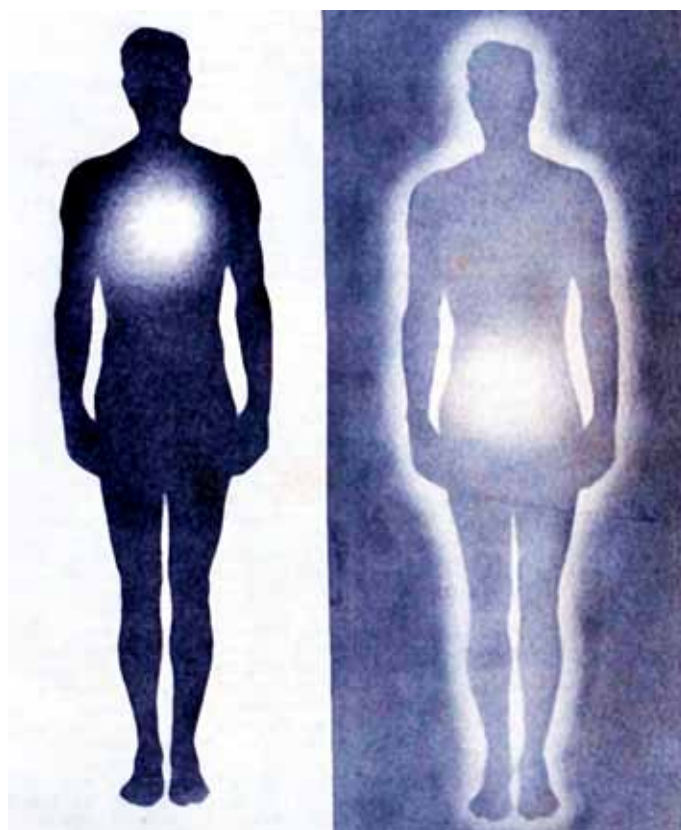
Ildsalamander og landskabsdeva (Geoffrey Hodson: Clairvoyant Investigations).

Overordnet kan man opdele dem i to store kategorier: a) naturånder eller feer og ... b) engle eller – som de kaldes i Østen – devaer. Den anden kategori – devaerne – begynder på et niveau, der svarer til menneskets, men devaerne når op til højder langt ud over, hvad menneskeheden endnu har haft kontakt med, og forbindelsen til magi er derfor begrænset, og den hører udelukkende til en meget speciel type i forhold til det emne, der behandles her.

Naturånder er blevet kaldt ved mange forskellige navne i forskellige perioder i forskellige lande. Man kender eksempelvis betegnelserne feer, alfer, nisser, sylfer, salamandre, undiner, gnomer og "godtfolk", og i enhver nation er der traditioner, som beskriver deres udseende. Sædvanligvis betragtes de som fantasier og populær overtro, og det er uden tvivl korrekt, at det meste af det, der fortælles om dem, aldrig ville klare en videnskabelig undersøgelse. Det er imidlertid sandt, at der findes en sådan udvikling, og at dets medlemmer lejlighedsvis – men sjældent – kan iagttages med det menneskelige syn. Normalt har de overhovedet ingen forbindelse med menneskeheden, og de fleste af dem er temmelig frygtssomme, når der er mennesker til stede. Årsagen er, at menneskets ukontrollerede følelser, begær og ønsker virker meget forstyrrende på dem og skaber stærkt ubehag. Men nu og da – under ekstraordinære omstændigheder – har nogle af dem været i direkte og endda venskabelig kontakt med mennesket.

Naturligvis bruger de deres energier til egne formål, men nogle gange kan de "overtales" eller tvinges til at stille deres kræfter til rådighed. Selvom de endnu ikke er individualiserede og derfor mere svarer til dyr end til mennesker, er deres intelligens i mange tilfælde på højde med menneskets. Det ser imidlertid ud til, at de sædvanligvis kun har meget lidt ansvarsfølelse, og viljen er som regel ikke så udviklet som hos gennemsnitsmennesket. Derfor kan de let domineres med hypnotiske kræfter og drives til at realisere magikerens ønsker. De kan bruges til mange magiske formål, og så længe de opgaver, man giver dem, ikke overstiger deres kræfter, vil de trofast og sikkert opfylde dem.

Hvis der skulle gives en komplet redegørelse for de mange kategorier af naturånder, ville det svare til at skrive en slags doktorafhandling om astralplanet, og for at beskrive dem alle, ville man få brug for mange og tykke bind. Men den, der ønsker at beskæftige sig fuldt ud og effektivt med såkaldt *praktisk magi*, skal ikke alene være i stand til umiddelbart og ved hjælp af æterisk syn at identificere disse tusindvis af arter – det er også nødvendigt at vide hvilke af dem, der egner sig til at indgå i det aktuelle magiske arbejde.

Menneskets faste fysiske (tv.) og æteriske legeme (th.)

De omtalte kræfter er de kræfter, der overvejende anvendes i forbindelse med almindelige former for magi, men derudover findes der enorme kraftreserver af forskellig slags, som naturvidenskaben endnu ikke har kendskab til. Der findes et æterisk tryk på samme måde, som der findes et atmosfærisk tryk, men forskerne vil ikke være i stand til at bruge denne kraft eller bevise dens eksistens, før de har opfundet et stof, der er uigennemtrængeligt for æter. Og når de ved hjælp af det har bygget en beholder, skal æteren pumpes ud af beholderen, nøjagtig som man pumper luft ud af en beholder. Men det er muligt ved hjælp af esoteriske teknikker, og på den måde kan det enorme æteriske tryk kontrolleres og anvendes.

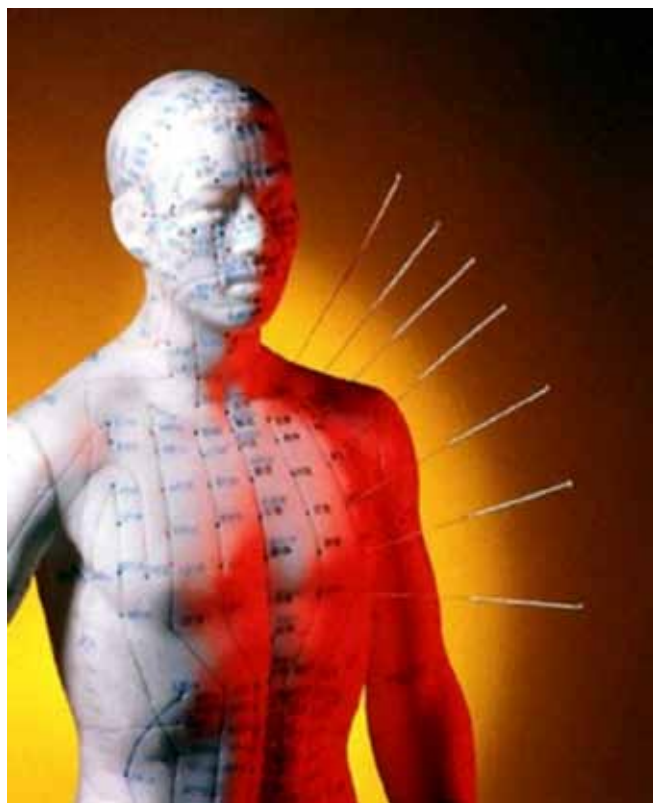
Der findes desuden kolossale elektriske og magnetiske strømme, som kan tappes og føres ned på det fysiske plan af det menneske, der har kendskab til dem. Enorme energimængder kan frigøres alene ved at overføre stof fra en tilstand til en anden. På forskellige områder er gigantiske mængder af energi tilgængelig i naturen for det menneske, der ved, hvordan man skal bruge den – og alle energiformerne kan kontrolleres med den udviklede menneskelige vilje.

Det må heller ikke glemmes, at der i den fysiske verden findes mennesker, der kaldes "de døde" – mennesker, der for nylig har aflagt deres fysiske legemer, men stadig befinder sig i nærheden af det fysiske plan i deres astrallegemer. De såkaldt døde kan også "hypnotiseres" eller "overtales" nøjagtig som fysisk inkarnerede mennesker, og der findes mange tilfælde, hvor deres handlinger spiller ind, og hvor deres kontrol med astrale kræfter kan bruges i magien.

Befalende magi

Det er formålstjenligt at opdele emnet magi i to overordnede kategorier i forhold til de metoder, der anvendes, og man kan karakterisere disse metoder som henholdsvis *evokative* og *invokative* – det vil sige *befalende* og *påkaldende*.

Bag alle former for magi af denne type findes der én stor kraft – *menneskets vilje* – og den kan komme til udtryk gennem mange forskellige kanaler. Pranaen (vitaliteten) og nerveæteren kan styres ved hjælp af menneskets vilje. Med viljens kraft kan de mange former for elementalessens udvælges og bygges til former – enkle eller komplicerede afhængig af det arbejde, der skal udføres. Med viljens kraft kan man få magnetisk kontrol over alle former for naturvæsener. Med viljen kan man også beherske andre menneskers vilje. Og uanset om de er fysisk levende eller fysisk døde, bliver de medgørlige redskaber i hænderne på magikeren.

Nerveæteren strømmer langs meridianer i menneskets æteriske legeme.

Det er i det hele taget vanskeligt at sætte grænser for den menneskelige viljes kraft, når den anvendes på den rigtige måde. Den er langt mere effektiv, end gennemsnitsmennesket tror, og de resultater, der kan opnås ved hjælp af viljen, betragter de fleste som usandsynlige og overnaturlige. Studiet af dette emne afslører efterhånden, hvad der menes med bemærkningen: "At hvis troen bare er stor nok, kan den flytte bjerge og kaste dem i havet". Og selv dette orientalske ordspil virker ikke overdrevet, når man undersøger autentiske eksempler på, hvad denne utrolige kraft faktisk *kan* præstere.

Men hvis den kraftfulde mekanisme, som viljen er, skal fungere effektivt, må magikeren have perfekt selvtillid. Den opnås på forskellige måder afhængig af den type bevidsthed, magikeren er udstyret med. I store

træk kan man opdele magikerne i fire grupper – selvom man i en mere detaljeret beskrivelse ville være nødt til at tage hensyn til forskellige underdelinger og modifikationer af de fire grupper.

Fire slags magikere

For det første findes der en magikertype, der er i besiddelse af en ekstrem jernvilje kombineret med total tillid til egne evner til at beherske naturen med ren og skær viljesstyrke. Denne type når sine mål alene i kraft af *beslutsomhed*. Magikeren har indset, at viljen er den egentlige drivkraft og bekymrer sig ikke om hvilke mellemlid, der anvendes. Denne magikertype er hensynsløs og kan endda være uvidende om de metoder, der anvendes, og al modstand tromles ned. Med rå kraft opnås de ønskede resultater alene i kraft af den enorme styrke, der ligger i den faste overbevisning om, at det *kan* gøres og *skal* gøres. Der eksisterer kun få af denne type magikere, men de findes. Og hvis de er ondsindede, kan de være uhyre frygtindgydende. De har ikke behov for teknikker til at opbygge selvtillid – den er simpelthen en del af deres karakter.

Den anden type opbygger den nødvendige selvtillid i kraft af stor viden om det aktuelle emne og de kræfter, der anvendes. En passende betegnelse kunne være *”den videnskabelige magiker”*, for grundlaget for magien er omhyggelige studier af astral og mental fysik, der hviler på et indgående kendskab til de mange former for elementalessens og de forskellige kategorier af naturvæsener. Derfor er det muligt i de enkelte tilfælde at vælge netop den metode, der er bedst egnet til at opnå det ønskede resultat med mindst mulig brug af energi. Magikerens store viden om emnet medfører, at der arbejdes hjemmevant med processerne, og den gør det muligt at afværge eventuelle krisesituationer.

Mange af disse magikere studerer desuden timing og vigtige rytmer samt hensigtsmæssig brug af kræfterne. De kender de tidspunkter, hvor det vil være nemmest at opnå et bestemt resultat. Og de når deres mål med anvendelse af mindst mulig energi. Hele spørgsmålet om timing, rytmer og cykliske påvirkninger, som tiltager og aftager, er af ekstrem vigtighed. Men et nærmere studie vil føre ud på et sidespor i forhold til emnet, for det ville betyde, at der tages hul på et dybere studie af videnskaben om astrologi. Lige nu er det tilstrækkeligt at forstå, at der findes tidspunkter, som repræsenterer betingelser, hvor det er nemmere at udføre de magiske processer, mens andre tidspunkter vil besværliggøre arbejdet. Dette indebærer naturligvis eksistensen af påvirkninger – fra planeterne eller fra andre kilder – som har indflydelse på menneskets verden. Et indgående kendskab til de

forskellige påvirkninger og deres kombinationer er naturligvis nødvendig for det menneske, der arbejder med praktisk magi.

En tredje type magiker opnår den nødvendige selvtillid gennem tro eller hengivenhed. Tilliden til mesteren eller guddommen er så urokkelig, at magikeren er sikker på, at enhver befaling, der udtales i dennes navn, øjeblikkelig bliver efterkommet. Der er ikke kun tale om virkninger på mentalplanet og astralplanet, men om synlige fysiske virkninger. Man behøver bare at læse i Bibelen for at finde beskrivelser af mirakuløse helbredelser, der er resultatet af dyb overbevisning eller tro.

Ethvert menneske, der har opbygget tilstrækkelig selvtillid gennem tro, vil opdage, at viljen er blevet styrket i en sådan grad, at mennesket er i stand til at opnå de mest overraskende resultater. Det er vigtigt at understrege, at det er magikerens *egen* vilje, der skaber det ønskede resultat. Det skyldes *ikke* indgriben fra Gud eller andre ophøjede skikkelser, fordi deres navn påkaldes. Det er almindelig kendt, at mange kristne er overbeviste om, at en helbredelse *må* stamme direkte fra Kristus, når helbredelsen udføres i Kristi navn. En dybere undersøgelse vil imidlertid afsløre, at lignende helbredelser er blevet udført med samme alvor og overraskende resultater i Herrens Buddhas navn – eller under påkaldelse af Mithra – eller andre af verdens store og hellige skikkelser. Det er den stærke tro, der leverer den helbredende kraft, men i hvis navn eller i hvilken tro helbredelsen udføres, betyder kun lidt eller slet intet. Den guddommelige skikkelse, der påkaldes, er sandsynligvis ikke engang opmærksom på de aktuelle omstændigheder, men hvis det skulle være tilfældet, og hvis der skulle ske en indgriben, vil det snarere ske ved en styrkelse af troen og viljen hos magikeren, end gennem en direkte indsats fra en højere kilde.

Den fjerde type magiker er overbevist om virkningen af bestemte *ceremonier* eller *magiske formler*. Og formlerne eller ceremonierne *er* faktisk effektive i hænderne på disse magikere – men i de fleste tilfælde skyldes det ikke en eller anden mystisk kraft ved formlerne, men magikerens tillid til anvendelsen af dem, der er årsagen til, at resultatet uundgåeligt viser sig. Hvis man læser beretninger om de middelalderlige alkymisters arbejde, vil man se, at de havde utallige af disse ceremonier. Og resultaterne af de fleste ceremonier anså de som umulige at opnå uden de omstændigheder, der blev betragtet som nødvendige forudsætninger. De bar særlige kapper, brugte kabbalistiske tal, svingede magnetiserede sværd over hovedet, brændte medikamenter eller stænkede med destillater. Det er sandt, at nogle af disse handlinger virkelig *havde* en vis kraft, men i de fleste tilfælde medførte de ikke andet end at give

magikeren selvtillid og dermed styrke *viljen* i tilstrækkelig grad. Alkymisterne lærte af deres lærere – eller fra okkulte skrifter – at alle disse remedier *er* virkningsfulde, og at man kan være sikker på resultatet, hvis man bruger dem rigtigt. Alkymisten

selv ville måske tvivle eller være frygtsom, men med den rigtige kappe og det rigtige tegn og våben var man så sikker på succes, at man gik direkte til målet uden af tøve.

Tre slags kræfter

Magikerne af alle fire typer har kræfter på de tre planer – mentalplanet, astralplanet og det fysisk-æteriske plan – til deres rådighed. Disse kræfter kan alle styres ved hjælp af menneskets vilje. Når magikeren anvender kræfterne på et af planerne, skabes der ifølge sagens natur også svingninger på de øvrige planer. Den videnskabelige magiker vil foretage et valg blandt kræfterne og på den måde spare sig selv mange anstrengelser. Blandt de andre magikertyper er det mest sandsynligt, at magikeren aktiverer flere kræfter og bruger meget mere energi, end der kræves til den aktuelle opgave. Disse magikere når imidlertid også deres mål, selvom det skaber unødigt forstyrrelse og fører til unødvendig udmattelse af magikeren selv.

Uden af gå i detaljer er det ikke vanskeligt at forstå, hvordan et menneske med indsigt vil vælge blandt de forskellige muligheder, der er til rådighed. Hvis magikeren arbejder med en person med et skarpt intellekt og stor sensitivitet på mentalplanet, er det oplagt at nærme sig dette menneske på dette plan ved hjælp af klare tanker – eller de naturvæsener, som lever dér. Hvis personen er stærkt følelsesbetonet, er det sandsynligvis lettere at nå dette menneske på astralplanet, og derfor vil magikeren sende tankeformer iklædt astralt stof – eller anvende en lavere type naturvæsener, hvis legeme består af stof fra dette plan. Hvis magikeren beskæftiger sig med en overvejende materialistisk person – et menneske, der er dybt forankret i den fysiske verden – er det fornuftigt at anvende de kræfter og intelligenser, der let iklæder sig æterisk stof. Men i alle disse tilfælde er drivkraften magikerens klippefaste *vilje*, uanset hvilken kanal der benyttes.

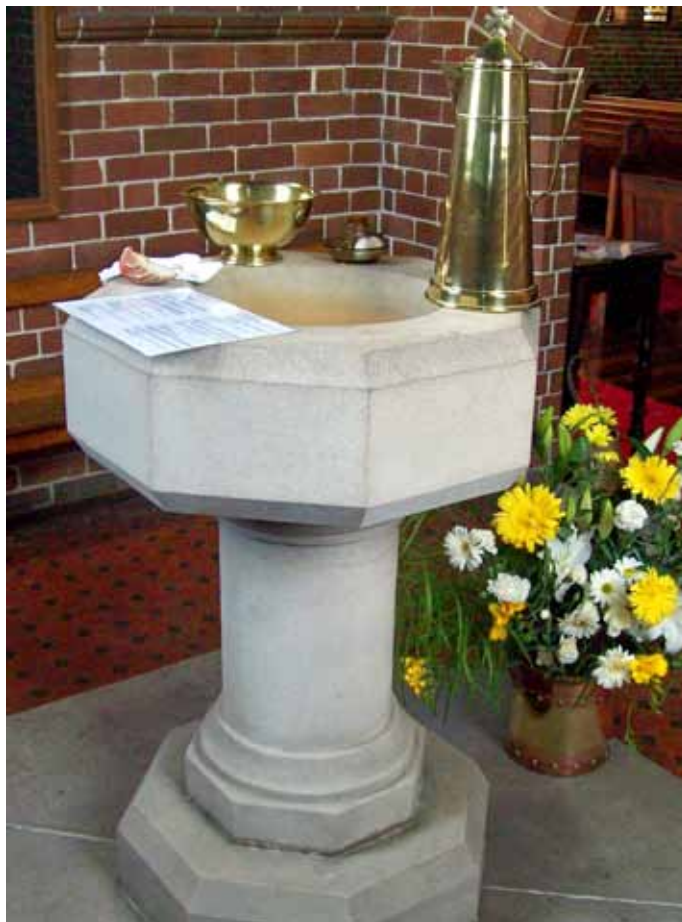
Magi i religion

Der findes mange eksempler på *befalende magi* i ceremonierne i stort set alle religioner i verden. Der er eksempelvis mange tegn på det i de gamle egyptiske ceremonier. Men det er ikke nødvendigt at gå så langt tilbage i tiden, for *befalende magi* indgår igen og igen i ritualerne i den kristne kirke. For eksempel er det velkendt for mennesker, der studerer åndsvidenskab, at vand er det fysiske materiale, der nemmest oplades med kraft. Det er let at få vand til at optage bestemte former for indflydelser, og det vil bevare kraften usvækket i lang tid. Man kender det fra det daglige liv, for det er almindelig kendt, at vand, der har stået utildækket i et soveværelse i løbet af natten, er uegnet til drikkevand, fordi det har absorberet urenheder, der er afsondret fra de sovende menneskers fysiske organer. Man ved, at vand lige så let kan blive tilført alle former for magnetisme – til positive eller negative formål. Det er almindelig kendt i forbindelse med forskellige mesmeriske eksperimenter, og det er beskrevet i stort set alle bøger om dette emne.

Dette forhold har tilsyneladende også været kendt af de, der indstiftede ceremonierne i den tidlige kristne kirke. Ved indgangen til ethvert romersk-katolsk kirkerum finder man den dag i dag et vievandskar med vievand, og det forventes, at alle trofaste kirkegængere dypper fingrene i vievandet, og med det på fingrene gør de korsets tegn foran panden eller brystet. Hvis man spørger om betydningen af vievandsritualet, fortæller katolikerne, at formålet er at jage onde tanker eller følelser bort, sådan at deltagerne bliver rensede inden ceremonien, som de er på vej til at deltage i. De uvidende protestanter vil sandsynligvis betragte denne handling som et udtryk for primitiv overtro, men det afslører bare manglende indsigt i emnet.

Enhver, der vil gøre sig den ulejlighed at læse om tilberedelsen af det hellige vievand i den katolske bønnebog, kan ikke undgå at bemærke, at der er tale om en magisk ceremoni. Når præsten foretager indvielsen af vievandet, skal han benytte *rent* vand og *ren* salt, og handlingen indledes med en proces, der kaldes rensning af salt og vand. Han reciterer visse formler, som – selvom de kaldes bønner – i virkeligheden er kraftige besværgelser.

Først foretages der uddrivelsler i forhold til salt, og derefter kommer turen til vand. Der benyttes et særdeles målbevidst sprog, idet præsten beordrer, at alle onde indflydelser skal drives ud fra salt og vand, sådan at de bliver rene og klare. Og mens han gør det, er det pålagt ham, at han igen og igen lægger sin hånd på de kar, der indeholder salt og vand.

Det er indlysende, at ceremonien er mesmerisk,¹ og de urene kræfter – hvis der er nogen – vil være fordrevet, når præsten har gennemført ritualet. Når de to grundelementer er rensede – det vil sige, at alt uønsket er fordrevet fra dem – går han videre med en magnetisering af dem med stor energi og med et bestemt formål. Igen reciterer han bestemte besværgelser, og igen og igen slår han korsets tegn over saltet og vandet, mens han fremsiger ritualets stærke kraftord. Samtidig er han i tanken stærkt fokuseret på *viljen* til at velsigne. Det betyder, at han mætter både salt og vand med sin egen magnetiske indflydelse, som er specifikt ladet og styret af hans vilje mod dette klart definerede mål. Målet er, at uanset hvor dette vand stænkes, skal alle onde tanker eller følelse jages bort. Til sidst kaster han salt i vandet i form af et kors – og ceremonien er fuldført.

Der er ingen tvivl om, at mange præster udfører dette ritual som ren rutine uden fokuseret tanke og med viljens fulde kraft bag. Men der findes også præster, der oplever ritualet som både kraftfuldt og virkeligt. Det er præster, der brænder for sagen. Og i deres tilfælde vil vandet være stærkt opladet og kraftigt magnetiseret og resultatet vil være et særdeles magnetisk produkt.

Indviet vand indgår i mange andre af kirkens ceremonier. I dåben er vandet eksempelvis omhyggeligt velsignet før ceremonien begynder. Præsten beder til, at vandet må være helliget den mystiske afvaskning af synder, og idet disse ord udtales, gøres korsets tegn i dåbsvandet. Kirker indvies, og det samme gælder kirkegårde. Dermed adskiller de sig fra andre bygninger og anden jord, fordi de er indviet til hellige formål. Denne særlige handling har til formål at opbygge positive påvirkninger, sådan at alle, der bevæger sig ind på et indviet område, kommer i en passende og hengiven sindsstemning.

Næsten hver eneste genstand, der benyttes i gudstjenesten, blev oprindeligt indviet på samme måde – remedierne ved alteret, præstens klædning, kirkeklokkerne, røgelsen – alle havde tidligere deres særlige velsignelsesritual. Klokkerne blev præget med bestemte vibrationer og en bestemt type magnetisme. Ideen var, at de tanker og følelser, som klokkerne blev præget med, skulle spredes til hele det område, som tonerne kunne nå – i virkeligheden en korrekt videnskabelig tanke set fra et højere åndsvidenskabeligt synspunkt.

På samme måde fik røgelsen en særlig velsignelse, og hensigten var, at velsignelsen skulle nå lige så langt ud som duften af røgelsen, og denne duft skulle drive alle negative tanker og påvirkninger væk fra kirken og menigheden.

1 Mesmerisme er en retning inden for medicinsk behandling, der blev udviklet af Franz Anton Mesmer (1734-1815), og derefter yderligere udviklet af Puységur (1751-1826). Mesmer mente, at der eksisterer en universel grundkraft, som kan forklare fænomener som magnetisme og elektricitet, og at den desuden påvirker folks helbred.

Mesmerisk indflydelse er tydeligst i åbningsceremonien ved ordination af en ny præst. Her er det ikke alene biskoppen, der lægger hænderne på hovedet af novicen. Samtlige præster, der er til stede, overfører deres styrke til novicen ved at lægge deres hænder på hans hoved. Der er ingen tvivl om, at hvis alle tilstedeværende dybt i hjertet tager ritualet alvorligt, er der ikke kun tale om en ydre handling. Fra den ene til den anden vil der strømme en stærk bekræftelse på hengivenhed og loyalitet, og denne påvirkning vil bidrage til at skabe tillid hos den nyligt ordinerede præst.

Enhver, der studerer åndsvidenskab, kan se, at disse ritualer er nedarvet fra en tid, hvor kirken havde dyb indsigt i praktisk magi. Der findes sandsynligvis ikke en eneste ceremoni blandt dem, der blev anvendt i de græske, romerske eller anglikanske kirker, som ikke har et reelt esoterisk og magisk indhold, men i nutiden betragter de fleste mennesker alene disse ceremonier som et spørgsmål om ydre form. De forestiller sig ikke, at der kan ligge noget virkeligt og kraftfuldt til grund for dem. Tidligere var mennesker ikke alene mindre skeptiske – de var også *mindre uvidende*. De præster, der organiserede kirkens ritualer, vidste udmærket, hvad de gjorde.

Talismaner

Dette fører naturligt til at overvejelse af spørgsmålene om *talismaner*. Der er en generel tro på, at en juvel – eller stort set alle objekter – kan blive opladet mesmerisk med positive eller negative indflydelser. Selvom denne ide i dag betragtes som ren og skær overtro af stadig flere, er det ikke desto mindre et faktum, at en positiv og negativ kraft *kan* opbevares i en fysisk genstand – og den kan blive dér i meget lang tid.

Et menneske kan lade sin magnetisme strømme ind i et objekt, sådan at de indprægede vibrationer vil udstråle fra det, som lyset udstråler ud fra Solen.

De indprægede vibrationer kan være enten positive eller negative – nyttige eller skadelige. I mange tilfælde kan hensigten med magnetiseringen være kærlig – det vil sige, at påvirkningen vil virke stimulerende. I andre tilfælde er magnetiseringen sket med henblik på at berolige og lindre, sådan at

et menneske får nemmere ved at overvinde frygt eller ophidselse. Denne form for talisman kan eksempelvis magnetiseres for at styrke et menneske til at modstå en bestemt fristelse eller en bestemt form for begær. Og der er ingen tvivl om, at hvis talismanen er korrekt opladet, vil den have en stærk indflydelse i forhold til den indprægede hensigt.

Her er ideen bag *relikvier* – og her er sandheden bag den udbredte ærefrygt for relikvier og troen på deres kraft. Ethvert menneske har mentale og astrale vibrationer i overensstemmelse med sine egne særlige frekvenser, og enhver genstand, der i længere tid har været i kontakt med et menneske, vil være gennemsyret af dette menneskes vibrationer og frekvenser, og genstanden vil være i stand til at udstråle dem igen. Den kan udsende koncentreret energi til ethvert menneske, der bærer genstanden eller kommer inden for rækkevidde af dens udstråling. Alle genstande, som har været i nær kontakt med en helgen eller hengiven person, vil indeholde meget af personens individuelle magnetisme, og de vil have en tilbøjelighed til at reproducere den tidligere ejers følelsesmæssige kvalitet i det menneske, der bærer dem. Der findes utallige eksempler på, at denne form for talismaner kan være effektive.

Det må ikke glemmes, at brugerens tillid til talismanens virkning i mange tilfælde også spiller ind, og troen bidrager således med sin andel til effekten. Hvis et menneske har stor tillid til en person, som med stor overbevisning oplyser, at en bestemt talisman utvivlsomt vil have en bestemt virkning, vil alene forventningen om virkningen have en tendens til at skabe det ønskede resultat. Men bortset fra menneskets tro på virkningen, er det faktisk muligt for en talisman at skabe en ønsket virkning – selv på mennesker, der intet kender til talismanens tilstedeværelse. Når talismaner er opladet ved hjælp af kraftig mesmerisme, vil visse genstande beholde magnetismen i meget lang tid. I British Museum findes der gnostiske amuletter, som stadig udstråler en temmelig kraftig og mærkbar påvirkning, selvom de må være magnetiseret for mindst 1.700 år siden. Og nogle egyptiske skarabæer er stadig aktive og effektive, selvom de er væsentligt ældre. Og naturligvis er det muligt at oplade et objekt til såvel gode som til onde formål.

Amuletter og mantraer

Amuletter og mantraer hører også til emnet. Det findes formler af ord og sætninger, der angiveligt gør det muligt at skabe bestemte virkninger. Her – som i tilfældet med talismaner – er der ingen tvivl om, at visse virkninger faktisk *er* opnået, og på samme måde som med talismanerne, kan resultaterne opnås på en af to måder – eller de kan begge bidrage til det. I de fleste tilfælde gør et mantra intet ud over at styrke viljen hos det menneske, der anvender det. Desuden indprenter mantraet det ønskede resultat i sindet. Den, der intonerer mantraet, har en stærk tillid til, at den anvendte formel uundgåeligt vil producere sin virkning, og troens styrke er tilstrækkelig kraft til at få ønsket til at gå i opfyldelse.

Der findes en anden og meget sjælden type mantraer, hvor lydene i sig selv fremkalder en bestemt virkning. Hver lyd skaber sin egen vibration, og en bevidst sammensætning og rækkefølge af disse vibrationer, kan fremkalde bestemte emotioner, følelser eller tanker i et menneske. Mange af de sanskrit-mantraer, der anvendes i Indien, er af denne type. Betydningen er ofte umulig at oversætte. Man skal være dybt inde i forståelsen af originalsproget, og sanskritordene skal være korrekt udtalt af én, der ved, hvordan de skal intoneres. På den anden side er det ikke nødvendigt, at den person, der intonerer mantraet, forstår betydningen af ordene – og heller ikke lydene – for at skabe resultater med denne form for mantraer.

Det er vigtigt at forstå, at uanset hvilken linje magikeren følger i sit arbejde, og uanset hvordan selvtilliden opbygges, kan de kræfter, der er i magikerens varetægt, altid anvendes positivt eller negativt i overensstemmelse med det motiv, der har frembragt dem.

Foreløbig er det den positive side af emnet, der er behandlet her, for der er fokuseret på at anvende kræfterne til at hjælpe. Men der har været – og der findes stadig – eksempler på magi motiveret af ond vilje, og det er vigtigt at huske dette, for ond vilje praktiseres ofte ubevidst.

Påkaldende magi

Herefter skal der fokuseres på den form for magi, hvor der anvendes påkaldende eller invokative metoder – det vil sige, at magikeren ikke *beordrer* men *påkald*. Som det vil fremgå, har denne type magi mindre kraft til sin rådighed end de øvrige. Her gør den, der påkald, intet af egen kraft. Magikeren beder eller overtaler simpelt hen en anden, og derfor er der ikke kontrol over tankeformerne eller andre kræfter som for eksempel det æteriske tryk eller elementalessensen. Magikeren

begrænser sig til at modtage hjælp fra bestemte væsener – menneskelige eller ikke-menneskelige.

Forsøg i den retning er mere almindelige end man tror, for hver gang et menneske forsøger at opnå et resultat – at få noget til sig selv eller påvirke forholdene omkring sig ved hjælp af kræfter eller væsener, der ikke hører hjemme på det fysiske plan – bruger det i virkeligheden påkaldende magi, selvom det intet kender til denne betegnelse.

En stor del af den almindelige form for bønner, der anvendes til egoistiske formål, er eksempler på *påkaldende magi*. Hermed menes der kun de forskellige *lavere* former for bønner, hvor der klart *bedes* om noget. Ordet bøn stammer fra sanskritordet "*prashna*", som via det latinske "*precor*" er forbundet med det tyske "*fragen*" (*at spørge*), og deraf kan man se, at den oprindelige betydning af ordet er *at spørge* eller *at bede* om noget. Mange mennesker tror fejlagtigt, at når de anvender ordet bøn, menes der i virkeligheden *meditation* eller *gudsdyrkelse* i betydningen kontemplation på det højeste ideal, som den tilbedende kender, og at man i bønner forsøger at løfte sind og hjerte mod genstanden for tilbedelsen. Men den helt almindelige bøn, hvor man beder om konkret og ofte fysisk belønning, er helt sikkert et forsøg på at trække indflydelse fra højere planer ned på lavere planer for at skabe synlige resultater, og dermed kommer bønnerne klart inden for definitionen af magi. Det sker ofte, når to nationer er i krig med hinanden. Begge parter beder for sin egen sejr og for udslettelse af modpartens hære. Det er helt klart et forsøg på at få usynlige kræfter på sin side. Men heldigvis kan denne ide om at påkalde skjulte indflydelser anvendes til gode såvel som onde formål, og ved hjælp af denne form for påkaldelse gøres der en stor indsats for at påkalde sjælen og få hjælp fra de indre planer.

Måske findes det mest påfaldende eksempel på dette i indernes fortælling om Brahmans liv. Hele Brahmans liv er stort set én kontinuerlig bøn. For hver eneste af hans handlinger – selv de allermindste – kræves der en særlig form for bøn. Selvom denne livsførelse naturligvis er langt mere omfattende og detaljeret, er det alligevel i stil med den form for bønnepraksis, der anvendes i nogle katolske klostre. Her bliver novicer instrueret om at bede, hver gang de spiser, sådan at deres sjæle kan blive næret med livets brød. Hver gang de vasker hænder, skal de bede om, at deres sjæle holdes rene. Hver gang de træder ind i en kirke, skal de bede om, at hele livet bliver én lang gudstjeneste. Hver gang de sår frø i haven, skal de tænke på Guds ord som sædekorn, der først skal sås i deres egne hjerter af de øvrige ... og så videre. Brahmans liv er helt det samme – bortset fra at hans hengivenhed befinder sig på et dybere plan og kommer til udtryk i langt flere detaljer. Ingen kan betvivle, at det menneske, som ægte og ærligt adlyder alle disse retningslinjer, vil blive dybt og permanent påvirket af handlingerne.

Men selvom den *påkaldende magiker* er langt mere begrænset i sin praksis end den, der bruger *befalende magi*, er der ikke desto mindre adskillige grupper af væsener, der kan appelleres til. Magikeren kan for eksempel bede devaerne, naturvæsnerne eller de fysisk døde om hjælp. Det er almindeligt kendt, at katolikker ofte henvender sig til deres skytsengle om hjælp. Det er et forsøg på påkaldende magi, som i nogle tilfælde kan give positiv respons. Selvom det ikke altid lykkes, vil nogle resultater uundgåeligt være skabt af menneskets tillid til bønnens virkning.

Onde invokationer

Det var den gode side af denne magi – men der findes også særdeles virkelige og alvorlige sider, som eksempelvis kommer tydeligt til udtryk i voodoo- eller obeah-ceremonier² blandt andet i Afrika. Under disse ceremonier prøver magikerne at påkalde hjælp udefra til onde formål på det fysiske plan, og det er hævet over enhver tvivl, at de faktisk har held med deres frastødende intentioner. Det samme forekommer af og til i Indien – især blandt bjergstammer. Det er ikke ualmindeligt, at det sker i forbindelse med dyrkelse af en stammegud, og dyrkelsen består ofte i forsoningsofre, der får stammeguden til at skabe virkninger på det fysiske plan. Man hører om landsbyer, hvor livet går godt så længe landsbyguden modtager

² Obeah (staves nogle gange "obi") anvendes i Vestindien og betragtes som magi og trolddom. Den religiøse praksis stammer fra Centralafrika og Vestafrika.

sine regelmæssige ofre, men hvis ofrene indstilles, opstår der problemer af en eller anden art. I et kendt tilfælde udbrød der spontant brande i forskellige hytter i en landsby, fordi man undlod at dyrke stammeguden på den sædvanlige måde. I disse tilfælde er det en elemental, der udgør guddommen – en elemental, der belives af den energi, der rettes imod den – eller som på anden måde har glæde af de ofre, der tilbydes.

Der er ofte to slags ofre. Enten ofrer man et levende væsen på en måde, der skaber store mængder blod, eller også afbrændes der føde (som regel kød), på en måde, der skaber kraftige køddampe. Det viser, at stammeguden er et meget lavtstående væsen med et legeme af æterisk stof – et legeme, der er i stand til at optage fysiske dampe og indtage næring fra dampene eller føle nydelse ved at indtage dem. Det er indlysende, at ethvert væsen – uanset hvad det kaldes – der kræver blod- eller brændofre, er et naturvæsen af en meget lav og dyrisk type. Det er forhåbentlig unødvendigt at understrege, at intet udviklet væsen – ingen deva – kunne drømme om at modtage ofre, der kræver død og lidelse.

Sort magi

Det, der er karakteristisk ved såkaldt sort magi, er, at formålet er egoistisk. Der er mange tilfælde, hvor den ikke er mere end det – det vil sige, at formålet ikke er at gøre ondt for det ondes egen skyld, men at det menneske, der udøver magien, ganske enkelt ønsker noget til sig selv. Heksekunst i primitive stammer har ofte denne karakter, og der er ingen tvivl om, at magikeren ofte har held med sin magi.

Forfatteren har ikke alene selv erfaret eksempler på denne magi, men blev desuden instrueret i et udførligt ritual, og hvis det var blevet praktiseret, ville det have medført, at et væsen ville blive stillet til rådighed – et væsen, der kunne benyttes til at realisere magikerens krav. Ikke alene kunne det have givet stor rigdom, men det ville også kunne udføre magikerens ønsker i forhold til venner og fjender. Ved at iagttage andre magikere, der benyttede ritualen, blev det klart demonstreret, at det i høj grad er muligt, men betingelserne er af en sådan art, at et menneske med en sund moral umuligt vil kunne acceptere dem. Ritualen er nemt at udføre, men pagten med væsenet skal først besegles med menneskeblod, og herefter kræves der regelmæssige ofring af lavere livsformer. Der findes andre eksempler på denne form for magi rundt om i verden, end man regner med. Det er dog ikke alle former for sort magi, der kræver ofre af denne art.

I Østen er det ikke ualmindeligt at finde mennesker, som har arvet et ikke-menneskeligt væsens tjenester fra deres forfædre. Det er som regel et væsen, som for en beskeden mængde madofre, udfører små fænomener af forskellig art for det menneske, det er knyttet til. Ofte er der mystiske begrænsninger knyttet til pagten. I næsten alle tilfælde er det ikke tilladt at oplyse navnet på eller give en beskrivelse af den usynlige medarbejder. Og mærkeligt nok, er det i mange tilfælde også en betingelse, at der ikke må tjenes penge – eller måske kun tjenes et bestemt beløb – på medarbejderens hjælp eller demonstration af fænomenerne.

I mange af disse tilfælde er der intet ondt i den magi, der anvendes, men man kan frygte, at arbejdet i mange andre tilfælde ikke er så uskyldigt. Mange beretninger om hekse fra middelalderen eller historien om mennesker, der har indgået en pagt med djævelen, er sandsynligvis eksempler på den lavere type af sort magi, og den dag i dag er der uden tvivl eksempler på det samme i nogle dele af verden.

Fordomsfulde mennesker, der afviser alle beretninger om eksistensen af disse fænomener og kalder dem overtro, taler ganske enkelt om noget, de ikke har undersøgt og derfor er uvidende om. Der er imidlertid ingen grund til at være bange for denne form for magi eller for at blive plaget af denne type magikere, for selvom indfødte er i stand til at skabes fysiske virkninger ved hjælp af voodoo- eller obeah-ceremonier, er det meget sjældent, at magikere er i stand til at påvirke højere udviklede mennesker.

VidsomsNettet
www.vidsomsnettet.dk